Inleiding in de

nationaalsocialistische levensbeschouwing

Michael Kühnen

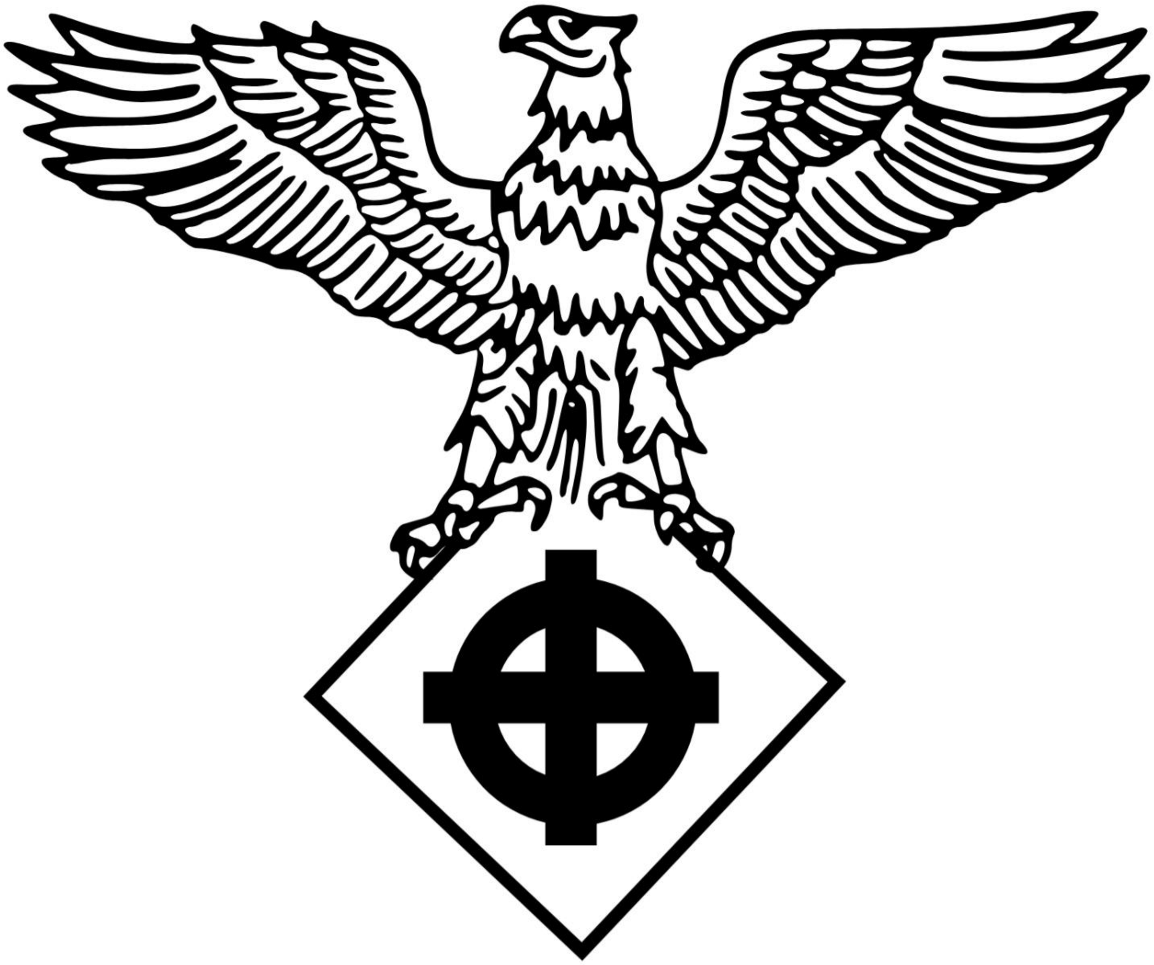

Nederlandse vertaling van "Einfuehrung in die nationalsozialistische lebensanschauung"
door Michael Kühnen – 1982 / 93 JdF

Inhoudsopgave

Voorwoord 3

Omkering van alle waarden 5

De pijlers van het programma 7

Socialisme 9

Nationalisme 13

Het nationaalsocialistische mensbeeld 16

Positief christendom 19

De vijanden 23

Strategie en tactiek 26

Nawoord 30

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek

Voorwoord

Sinds 1968 bestaat er een nieuwe generatie binnen de nationaalsocialistische beweging. In de jaren zeventig trad deze beweging steeds krachtiger naar buiten. Vanaf het begin werd zij consequent bestreden en vervolgd door overheidsinstanties, en werd in de massamedia en door alle gevestigde krachten in de samenleving bespot en belasterd.

In al die jaren stond voor ons nationaalsocialisten de noden en de noodzaak van de praktische, politieke strijd op de voorgrond. Er ontbrak echter een beknopte, cursusachtige uiteenzetting van onze ideeënwereld waarmee wij onze ideologische en politieke tegenstanders konden confronteren. Dit geschrift beoogt een eerste inleiding van deze aard te bieden. Het is niet in één keer geschreven, maar een samenstelling en herformulering van verschillende essays die ik tijdens mijn overtuigingsdetentie heb opgesteld. Ook bijdragen van anderen zijn geciteerd of verwerkt. De afzonderlijke hoofdstukken zijn zo geschreven dat ze zelfstandig kunnen dienen als uiteenzettingen over specifieke onderwerpen, waardoor enige herhaling van fundamentele gedachtegangen onvermijdelijk was. Om de leesbaarheid niet onnodig te belemmeren, is afgezien van expliciete vermelding van citaten en bronnen, voor zover het eigen of andermans werk betreft.

Deze worden hier in plaats daarvan opgesomd:

- **Michael Kühnen**:
    - *Die Zweite Revolution, Band I Glaube und Kampf*
    - *Die Zweite Revolution, Band II: Der Volksstaat*
    - *Gedanken zum Sozialismus*
    - *Nationalsozialismus oder "Abschied vom Hitlerismus"?*
    - *Gedanken zur Ethik*
    - *Offener Brief an einen evangelischen Jugendpfarrer*
- **Christian Worch**:
    - *Vorstellungen zum Thema Sozialismus*
- **Johann Brandt**:
    - *Dritter Entwurf - Gedanken zum Nationalismus*
- **Brigitte Cornelius**:
    - *Zusammenfassende Darstellung der zinsfreien Wirtschaftsordnung*
- **Herbert Gruhl**:
    - *Die Überlebensnotwendigkeit ökologischer Politik*

Om evidente redenen worden twee opmerkingen expliciet vooropgesteld:

*Dit geschrift is **niet** gericht tegen het idee van volkerenverzoening!*

Integendeel, ik ga uit van de overtuiging dat vriendschap tussen volkeren alleen mogelijk is op basis van respect voor de eigenheid van anderen, gepaard met trots op de eigen nationale identiteit.

*Dit geschrift is ook **niet** gericht tegen de "vrijzinnig-democratische rechtsorde"!*

Het beoogt uitsluitend een zakelijke uiteenzetting van de nationaalsocialistische idee in haar verschillende facetten. Het draait om inhoudelijke en politieke vraagstukken, niet om de kwestie van een specifieke staatsvorm.

Michael Kühnen

Geschreven in het vijfde jaar van mijn gevangenschap
Celle, 1 oktober 1982, in het 93e jaar van de Führer (JdF)

Michael Kühnen (midden)

Omkering van alle waarden

In de afgelopen tweeduizend jaar hebben talloze omwentelingen en revoluties – groot en klein, geschiedbepalend en minder significant – ons Europese continent gevormd. Het waren politieke, economische, culturele en technische omwentelingen. Maar in al die eeuwen waren er slechts twee werkelijke revoluties, dat wil zeggen een volledige omkering van alle waarden op alle gebieden en in alle levenssferen van ons cultuurgebied en zijn bewoners, in noord en zuid, oost en west. Momenteel bevinden we ons in de geboorteweeën van een derde revolutie van deze aard!

De eerste revolutie die in de afgelopen twee millennia een volledige omkering van alle waarden teweegbracht, was die van het christendom. Deze revolutie plaatste een persoonlijke, eeuwige, almachtige en alwetende God in het centrum van haar wereldbeeld en bouwde daar een vaste orde omheen, die de Europese mens ongeveer een millennium lang, ten goede en ten kwade, in alle opzichten vormde en stuurde.

De tweede revolutie van deze aard was die van de Verlichting. Deze beschouwde de middeleeuwse orde als zelfverkozen onmondigheid van de Europese mens, als geestelijke knechting, en wilde hem de innerlijke vrijheid en zelfverantwoordelijkheid teruggeven die de antieke mens als vanzelfsprekend bezat. De revolutie van de Verlichting stelde het vrije, zelfverantwoordelijke en onafhankelijke individu in het centrum van haar wereldbeeld. Het individu moest voortaan de maatstaf zijn voor alles. De edele intentie van deze gedachte wordt niet ontkend, maar dit vrije, zelfverantwoordelijke individu bleek al snel een ideaalbeeld. In werkelijkheid ontstond de egoïstische massamens, die de idealen van de Verlichting op zichzelf betrok en zichzelf plaatste in de positie die in de middeleeuwen door God werd ingenomen: het centrum van de Europese levensorde. Men kan werkelijk spreken van een "egocentrisch tijdperk", waarin het individu, dat toch altijd een massamens bleef, werd verheerlijkt en zichzelf verheerlijkte.

Ook deze revolutie bracht een omkering van alle waarden teweeg en beheerste meer dan een eeuw lang grotendeels onbetwist de geest en ziel van de Europese mens. Tot op heden houden reactionaire krachten vast aan dit wereldbeeld, dat hun machtspositie vormt en de ideologische basis van hun gezag uitmaakt. Het christendom had zijn geschiedvormende kracht verloren, en de waarden en ordeningen van het middeleeuwse "ordo"-denken vielen uiteen. Maar de revolutie van de Verlichting bracht geen nieuwe, betekenisvolle orde tot stand. Er waren nieuwe vormen van machtsuitoefening en omwentelingen op alle gebieden, maar een nieuwe zin wist deze revolutie niet te scheppen. Dit verklaart ook de relatief korte periode waarin zij onbetwist kon heersen. In Duitsland groeiden met Nietzsche, de Romantiek en het nationaalsocialisme al snel krachten die de Verlichting geestelijk zouden overwinnen. Nietzsche sprak van het tijdperk van het Europese nihilisme, waarin cultuurverval, waardenverval en decadentie hun macabere hoogtepunt zouden vinden, voordat een nieuwe omkering van alle waarden een nieuw tijdperk zou inluiden.

We staan midden in het tijdperk van het Europese nihilisme, en te midden van alle uiterlijke welvaart lijkt een geestelijke leegte en een nacht van de Europese cultuur te heersen, zoals we die sinds de tijd van de volksverhuizingen niet meer hebben gezien. Maar het licht is ontstoken, de tegenkrachten van de nieuwe revolutie zijn aan het werk – en gedurende twaalf korte jaren werd deze revolutie al geschiedbepalend. Te veel tekortkomingen, vooral de beperking tot één volk terwijl heel Europa

smachtte naar een nieuwe orde van rechtvaardigheid, belemmerden nog de zegetocht. Te sterk waren nog innerlijk en uiterlijk de krachten van het verleden, van de reactionaire machten.

Toch is voor alle Europese volkeren – voor alle volkeren van het blanke ras – het nationaalsocialisme de nieuwe revolutie van hoop. Deze revolutie zal een omkering van alle waarden brengen, het tijdperk van het Europese nihilisme beëindigen, aanknopen bij alle grote tradities van de Europese cultuur en een nieuwe hoogcultuur scheppen, een nieuwe, betekenisvolle levensorde!

Met het nationaalsocialisme begon het biologische denken zich door te zetten in de politieke en geestelijke vormgevingsstrijd van onze tijd. Dat is wat werkelijk nieuw was; hier ligt de fundamentele revolutie die, ondanks alle machtspolitieke overwinningen en nederlagen, en ondanks alle politieke successen en fouten uit het verleden, haar betekenis niet heeft verloren en deze ook niet zal verliezen totdat het programma van 24 februari 1920 volledig is gerealiseerd. Pas dan zal een NSDAP overbodig worden – en geen dag eerder!

De nationaalsocialistische levensbeschouwing is geen ideologie die starre dogma's aan het leven wil opleggen, maar ontwikkelt zich uit een fundamentele beslissing waarvan zij alle mensen van ons soort wil overtuigen: de beslissing om te denken in natuurlijke, biologische verbanden. Het doel is in weinig woorden eenvoudig uit te drukken: een vrij, verenigd, trots en gezond volk in een zuivere en gezonde omgeving!

Het denken in biologische verbanden vraagt om consequenties op alle gebieden –ook wat het persoonlijke leven betreft. Wij denken, leven en voelen niet langer vanuit God, zoals de middeleeuwse christenen, noch vanuit het individu, zoals de ideologen van het liberale Verlichtingstijdperk – wij gaan uit van de vooruitgang van de volksgemeenschap. Dit begint bij de huidige, kleine politieke levens- en strijdgemeenschappen van het nationaalsocialisme en strekt zich uit naar de gewenste volksgemeenschap, tot aan een wereldwijde orde van vrije volkeren.

De pijlers van het programma

Uit de geestelijke grondslagen van onze levensbeschouwing vloeit het concrete programma voort dat moet leiden tot de opbouw van een ware volksgemeenschap, tot een socialisme dat nationaal is. In het partijprogramma van de NSDAP komt dit tot uiting in de punten 9 tot 18. De eigenlijke pijlers van het programma zijn punt 24 (de gezindheid van het programma: "Gemeinnutz geht vor Eigennutz" – volksbelang gaat voor eigenbelang) en punt 11 (de weg naar verwezenlijking: "Afschaffing van het arbeids- en moeiteloze inkomen, breking van de renteknechtschap"). De consequenties van een doelgerichte en onvoorwaardelijke uitvoering van deze pijlers, waar het gehele partijprogramma omheen is gebouwd en waaruit het zijn betekenis ontleent, zijn enorm. Deze worden elders verder uitgewerkt.

De verwezenlijking van een nieuwe economische orde – en niet alleen in Duitsland! – is van levensbelang! Want de natuurwetten vormen de onveranderlijke basis van al het leven op deze aarde. Sinds de machtspolitieke triomf van de reactie in 1945 hebben deze natuurwetten echter steeds minder aandacht gekregen. Dit is de diepe reden waarom onze wereld als geheel nu voor een totale ineenstorting staat, voor een levensbedreigende crisis!

Sinds 1945 heerst een ongebreideld materialisme dat alleen maar "meer" wil – meer productie, meer consumptie, meer energie, meer machines, meer chemicaliën, meer geld. Maar omdat in onze eindige wereld een fundamentele wet geldt dat elke vermeerdering elders een vermindering met zich meebrengt, leven we tegelijk in een tijdperk van "minder": niet alleen raken grondstoffenvoorraden, de zuiverheid van rivieren, de lucht en de zeeën uitgeput, maar nemen ook de gezondheid, schoonheid, harmonie, liefde en vertrouwen tussen mensen, het eergevoel en het besef van de zin van het leven, af.

Tegen waarden- en cultuurverval, tegen de ontsiering van de mens van ons soort, tegen zijn sluipende vergiftiging, tegen de vervlakking en ontdoeling van zijn leven kan alleen worden gestreden als op basis van "*volksbelang gaat voor eigenbelang*" een economische orde ontstaat waarin cultuur, schoonheid, harmonie en levenszin hun plaats vinden. De huidige groei-, consumptie- en winstmaatschappij van deze minuswereld kan dat zeker niet mogelijk maken.

In plaats van materiële groei, die alleen ten koste gaat van de innerlijke en uiterlijke natuur van de mens en spoedig helemaal niet meer mogelijk zal zijn (wanneer ons leefmilieu nog verder wordt vernietigd en daarmee onze levensbasis verdwijnt), en in plaats van geestelijke en zielsverarming streven wij economisch naar een evenwichtsmaatschappij. Deze bevredigt behoeften, maar verandert de economische ontwikkeling niet in een razend, dolzinnig monster dat alles en uiteindelijk zichzelf verslindt. Onze leefomgeving, de natuur die ons omringt en voedt, mag niet worden uitgeput en vernietigd, maar moet verstandig worden benut en gekoesterd. Een dergelijke benutting vereist niet alleen het einde van eigenbelang als maatschappelijk ordeningsprincipe en het einde van de op winst en consumptie gerichte groeimaatschappij (en het afzien van kunstmatige stimulering van ontbrekende groei), maar ook een beperkte en gecontroleerde beschikking over productiemiddelen. Privé-eigendom aan productiemiddelen behoudt zijn zin, maar de beschikking daarover wordt beperkt en gecontroleerd door de noodzaak om het voortbestaan en de ontplooiing van ons volk en onze menssoort op deze aarde mogelijk te maken, in plaats van deze te bedreigen!

Nieuwe waardebepalingen zijn nodig, zoals die voortvloeien uit onze wereld- en levensbeschouwing op alle gebieden! Zo vloeit ook onze eis tot breking van de renteknechtschap voort uit onze wereldanschouwelijke en ethische principiële beslissing om biologisch denken (denken in natuurlijke verbanden en wetten) in het centrum van ons leven en handelen te plaatsen. Want rente is het perverse dieptepunt van de levensvernietigende, mensonwaardige wereld van het materialisme. Het is de fundamentele fout van de huidige economische orde. Alleen de breking van de renteknechtschap maakt een nieuwe orde mogelijk, waarin, zoals Adolf Hitler het formuleerde, niet de mens voor de economie en de economie voor het geld bestaat, maar waarin het principe geldt:

"Het geld is er voor de economie, en de economie voor de mens."

De schade die het huidige rente-geldsysteem in elke volkseconomie aanricht, is onmetelijk. Omdat geld eerst als leengeld in de economische kringloop komt en bij terugbetaling rente afdwingt, is er altijd te weinig geld in omloop om op het moment van terugbetaling alle betrokkenen in het economische proces solvabel te houden. Omdat de bankbiljetten voor de betaling van deze extra bedragen nooit in de kringloop worden gebracht, ontbreken ze altijd voor de terugbetaling. Als het de een lukt om het extra geld in zijn kas te krijgen, ontbreekt het de ander des te meer. Onvermijdelijk worden steeds nieuwe en steeds grotere bedrijven getroffen door betalingsonmacht, want ondanks alle faillissementen en bedrijfssluitingen blijft het mechanisme van de renteknechtschap onder de overblijvenden doorwerken.

Dit is een doodsspiraal die in eerste instantie ondernemers treft, maar als gevolg daarvan ook toenemende werkloosheid veroorzaakt. Zo leidt het in alle landen die onder de renteknechtschap vallen tot economische crises en werkloosheid. Dat was de grote vergissing van het marxisme: niet het eigendom van productiemiddelen is de sleutelvraag, maar de rente-economie; niet de meerwaarde, maar de renteknechtschap! De staat geplande economie probeert haar eigen crisiscycli te verbergen en te verhullen, maar dit lukt steeds minder, ook al is het onderliggende mechanisme in kapitalistische staten duidelijker zichtbaar. De centrale banken drukken dan meestal meer geld om, zoals het vakjargon verhullend formuleert, "de kredietsector liquiditeitshulp te bieden". In duidelijke taal betekent dit: er wordt extra geld in de economie gepompt, zonder dat dit iets verandert aan het rentemechanisme. Faillissementen worden zo weliswaar uitgesteld, maar er ontstaat een toenemende inflatie, die economische crises niet kan oplossen. Het einde zijn monetaire hervormingen, zoals ons volk in deze eeuw al tweemaal heeft meegemaakt, waardoor de hele doodsspiraal opnieuw begint.

Een vergelijkbaar mechanisme werkt ook door op staten en de wereldeconomie. En hier heet het resultaat oorlog! Economische druk, kolonialisme en neokolonialisme, afhankelijkheid, uitbuiting en uiteindelijk oorlog – dat zijn de consequenties van de renteknechtschap in het leven van de volkeren! De enige redding uit al deze gevaren is de invoering van een rentevrije economische orde. Deze kan de dodelijke concurrentiestrijd, zowel in de particuliere economie als tussen staten, omvormen tot een vreedzame competitie waarin iedereen kan overleven. Er is genoeg voor iedereen als er rationeel economisch huisgehouden wordt en een circulaire economie ontstaat, waarin niet voortdurend geld uit de circulatie wordt onttrokken om de winst- en politieke belangen te dienen van hen die heersen over de rente-economie en de wereld van het geld!

De strijd tegen deze achterliggende macht is tegelijkertijd de strijd voor de vrijheid en het vreedzame leven van de volkeren!

Socialisme

Vanuit de wortel van het woord betekent "sociaal" niets anders dan "gemeenschappelijk". Onder socialisme verstaan wij dus het streven naar gemeenschap – beginnend bij familie, stam, bedrijf en stad, tot aan volks-, cultuur- en rassengemeenschap. Socialisme is de politieke uitdrukking van de oude wijsheid dat het geheel meer is dan de som van de delen. De ideologie van de Verlichting en de daarmee gepaard gaande vereenzelviging en verheerlijking van het individu hebben het zicht op de grote verbanden vertroebeld. We moeten opnieuw leren om holistisch te denken. Hierbij worden we geleid door de overtuiging dat het gehele blanke ras zich in een dringende en gevaarlijke aanpassingscrisis bevindt en voor een lot staat dat alleen gezamenlijk kan worden overwonnen. Anderzijds weten we ook dat op de korte termijn volkeren de grootste gemeenschappen zijn waartegenover de mens nog spontane loyaliteit kan ervaren (het gevoel "daar deel van uit te maken"). De beoogde holistische visie is daarmee vooral een volkse visie.

Een volk is echter een biologisch organisme, gekenmerkt door zijn rassensoort, waaraan gedeelde geschiedenis, cultuur en taal worden toegevoegd. De volkse visie – het streven naar een volksgemeenschap – stelt dus voor het eerst het biologische denken in het centrum van de geestelijk-politieke vormgevingsstrijd van onze tijd en streeft naar een soort- en natuurgetrouwe orde.

Het idee van volkssouvereiniteit is een vrucht van het Verlichtingstijdperk. "Volk" krijgt zijn betekenis in de levensstrijd, niet door het vaststellen van de meerderheidsmening van de op dat moment levende volksgenoten (en al helemaal niet van de staatsburgers!), maar door de bewuste en gewilde inpassing in de machtige levensstroom die reikt van het vroegere handelen van de voorouders tot de levensmogelijkheden van de nog ongeborenen. De wil tot een lotsgemeenschap, die eerbied voor het verleden, het welzijn van de huidige generaties en de toekomstkansen van de komende omvat, vormt een volk tot een natie. Er moet dus worden geëist: de soevereiniteit van de natie; er moet een socialisme worden geëist – een wil tot gemeenschap die gericht is op de natie. Levensjuist socialisme is alleen denkbaar binnen het kader van de natie: een soort- en natuurgetrouwe orde moet de wil tot natie (nationalisme) en de wil tot gemeenschap (socialisme) met elkaar versmelten. Het doel kan alleen zijn: de beveiliging van de levens- en ontplooiingsmogelijkheden van de gemeenschap van ons volk, waartoe wij door onze geboorte lotsverbonden zijn. Er moet een houding worden geëist die van iedere volksgenoot verlangt zo te handelen dat de overlevingskansen en ontwikkelingsmogelijkheden van de menssoort waartoe wij behoren worden bevorderd! Dit is de biologische basis waarop het socialisme zijn eigenlijke betekenis ontplooit, gericht op het leven en welzijn van de natie. Politiek gezien zijn het vijf programmapunten die de verwezenlijking van een ware volksgemeenschap mogelijk moeten maken:

- Afschaffing van het arbeids- en moeiteloze inkomen
- Breking van de renteknechtschap
- Nationalisaties
- Winstdeelneming
- Landhervorming

Afschaffing van het arbeids- en moeiteloze inkomen
Een rechtvaardige orde vereist de afschaffing van alle inkomens die niet voortkomen uit arbeid en prestatie. Dit betekent geen gelijkmakerij: het is een biologisch feit dat mensen niet gelijk zijn – geforceerde gelijkheid van ongelijken kan daarom geen rechtvaardigheid zijn. Dat is dus niet wat bedoeld wordt. Afhankelijk van de inzet, prestatie en arbeid van het individu voor de gemeenschap op zijn plaats en naar zijn vermogens, moet hij ook verschillend worden beloond. Het natuurlijke streven naar eigendom, aanzien en erkenning van prestaties die boven die van anderen uitsteken, mag niet worden onderdrukt, maar moet in dienst worden gesteld van de economische ontplooiing van ons gemeenschapsleven. Hierbij is het zinvol om een ondergrens vast te stellen die niet mag worden onderschreden en een bovengrens die niet mag worden overschreden. Het verschil tussen onder- en bovengrens moet klein genoeg zijn om sociale lagen te creëren, maar geen klassen, en groot genoeg om een prikkel te bieden voor verhoogde arbeidsinspanning in dienst van de gemeenschap. Uiteraard vervallen alle inkomens die niet door voorafgaande arbeid en prestatie zijn verkregen (zoals erfenissen, huuropbrengsten, pacht en meer).

Breking van de renteknechtschap
De belangrijkste stap naar de afschaffing van arbeids- en moeiteloze inkomens is echter de breking van de renteknechtschap. Er moet eindelijk een einde komen aan de perversiteit dat niet alleen de mens, maar ook het geld "werkt", wat in extreme gevallen leidt tot een situatie waarin mensen met voldoende geld in plaats van zelf te werken, het geld voor hen laten "werken" (via kredieten, rente, speculatiewinsten, beursmanipulaties enzovoort). De breking van de renteknechtschap vereist een volledige herinrichting van het economische en monetaire systeem. Hierbij mag niet worden miskend dat, vanwege internationale verwevenheden en om redenen van externe veiligheid en interne stabiliteit, deze veranderingen slechts geleidelijk kunnen worden doorgevoerd. De eerste en onmisbare stap is echter de nationalisatie van alle banken, verzekeringsmaatschappijen en andere instellingen die invloed hebben op de nationale munt. De verantwoordelijkheid voor alle monetaire kwesties moet uitsluitend bij de staat liggen.

Nationalisatie
De opbouw van een socialistische volksgemeenschap kan alleen stapsgewijs plaatsvinden, met inachtneming van de buiten- en binnenpolitieke situatie. De leidraad voor nationalisatiemaatregelen moet zijn:

Niet nationaliseren wat men kán nationaliseren, maar wat men moet nationaliseren!

Zoals eerder vermeld, omvat dit in de eerste plaats alle banken, verzekeringsmaatschappijen en soortgelijke financiële ondernemingen. Uiteraard omvat dit ook de nationalisatie van alle reeds gesocialiseerde trusts en ondernemingen, omdat hun anonieme eigendomsverhoudingen en verwevenheden een bedreiging kunnen vormen voor de nationale onafhankelijkheid en de interne orde. Daarnaast moet worden gedacht aan de nationalisatie van bepaalde sleutelindustrieën en grote bedrijven boven een bepaalde grootte (die vaak al gesocialiseerde ondernemingen met anonieme eigendomsverhoudingen zijn). Bij bedrijven in duidelijk privébezit moet in eerste instantie worden afgezien van nationalisatie. In plaats daarvan moet door algemene wettelijke regelingen worden verzekerd dat de beschikking over alle productiemiddelen wordt overgedragen aan staatelijke commissarissen wanneer de activiteiten van bedrijven in strijd zijn met het algemeen belang.

In principe worden kleine en middelgrote bedrijven, ambachtelijke ondernemingen, vrije beroepen en boerenbedrijven niet genationaliseerd. Deze genieten juist de bescherming van de volksgemeenschap. Niet eigendom als zodanig is slecht, maar eigendom dat zonder eigen prestatie is verkregen of dat zonder maatschappelijke controle tegen het algemeen belang in kan werken!

Onteigening vindt plaats onder vergoeding op basis van een passende, statelijke lijfrente of door middel van eenmalige afkoopsommen. Het nadere wordt wettelijk geregeld. De genationaliseerde ondernemingen (behalve de financiële) worden daarna meestal omgevormd tot aandeelgemeenschappen en dus opnieuw gesocialiseerd. Alle werkenden zijn naar beroepsstanden (corporaties) verenigd in een gemeenschappelijke organisatie, die de plaats inneemt van alle vakbonden, ondernemersverenigingen en standsorganisaties. Het ontstane arbeidsfront neemt de helft van de aandelen van gesocialiseerde ondernemingen over en leidt de gegenereerde winsten af voor gemeenschapsdoelen. Afhankelijk van de mate van socialisatie kan de belasting in dezelfde mate worden afgebouwd of zelfs worden afgeschaft. De andere helft van de aandelen gaat naar de betreffende bedrijfsgemeenschap. Aan het hoofd van gesocialiseerde ondernemingen staan economische leiders, gezamenlijk benoemd door het arbeidsfront en de bedrijfsgemeenschap. Gemeenschapsgerichte en daardoor min of meer verlieslijdende bedrijven worden niet gesocialiseerd, maar blijven als dienstverlenende bedrijven in direct staatsbezit.

Winstdeelneming

De arbeiders van gesocialiseerde ondernemingen zijn, als leden van de betreffende bedrijfsgemeenschap, naar rato betrokken bij het bezit en de winst. Dit ontwikkelt een gezond gevoel van verbondenheid met en eigenbelang in het bedrijf. Deze worden drijfveren voor de economische ontplooiing van het gemeenschapsleven. De aandelen zijn onvervreemdbaar om hernieuwde kapitaalconcentratie te voorkomen. Bij privé- en staatsbedrijven moeten voor de daar werkenden wettelijke compensatiemogelijkheden worden gecreëerd. Het medezeggenschaps- en medeverantwoordelijkheidsrecht van ondernemingsraden moet in alle bedrijven worden versterkt. Via ondernemingsraden en corporaties (beroepsstanden) vindt de uitvoering, controle en coördinatie van de staatelijke kaderplanning van de economie plaats. Ook hier geldt:

Niet plannen wat gepland kán worden, maar wat gepland moet worden!

Onnodige regulering van de economie moet worden vermeden – maar ook een chaotische wildgroei die het voortbestaan van onze menssoort bedreigt. Ondernemingsraden worden samengesteld op basis van een derdepariteit: bij particuliere bedrijven een derde ondernemersvertegenwoordigers, een derde werknemers en een derde arbeidsfront; bij gesocialiseerde en genationaliseerde bedrijven een derde staat, een derde arbeidsfront en een derde werknemers.

Landhervorming

Het bezit van grond van welke aard dan ook is onderworpen aan bijzondere maatstaven, omdat grond niet vermeerderbaar is. Net als elke vorm van arbeids- en moeiteloos inkomen moeten alle grondspekulaties worden voorkomen en door een doelgerichte landhervorming gezonde eigendomsverhoudingen worden gecreëerd. Hierbij moet in de eerste plaats aan de landbouw worden gedacht. Afgezien van de landbouw, die onderworpen is aan bijzondere wetten, geldt als principe: Niemand mag meer dan één grondstuk bezitten, en dit mag een bepaalde grootte niet overschrijden.

Er moet worden gewerkt aan de vorming van grondeigendom binnen deze grenzen. Iedere arbeider moet in staat zijn een eigen grondstuk te bezitten, of als hij in de stad woont, in staat zijn een woning te bezitten. Waar woonruimte niet in eigendom is van de gebruiker, moet de staat optreden als verhuurder. In een latere, volledig gesocialiseerde volksgemeenschap moet worden overwogen om eigendomsrechten op grond te vervangen door gebruiksrechten. Landbouwkundig bezit blijft echter altijd en principieel privé- en familiebezit.

Samengevat is de socialistische volksgemeenschap een gedeeltelijk private, gedeeltelijk gesocialiseerde en gedeeltelijk genationaliseerde planeconomie, die meer waarde en aandacht hecht aan de beschikking over productiemiddelen dan aan het bezit ervan. Deze beschikking wordt gehanteerd volgens de eisen van het algemeen belang. Staatelijk dirigisme moet worden vermeden – in plaats van gedetailleerde plannen worden kaderrichtlijnen uitgewerkt. Het principe is behoeftebevrediging in plaats van kunstmatige behoefteopwekking. Het grote kader wordt afgebakend door de biologisch en ethisch gedefinieerde doelstelling van de socialistische volksgemeenschap. De opbouw vindt stapsgewijs plaats op basis van een holistisch denken dat zich niet onderwerpt aan dogma's, maar in overeenstemming is met levenswetten en innerlijke en uiterlijke levensnoodzakelijkheden. De verwezenlijking van een ware volksgemeenschap veronderstelt het bezit van de macht. Dit betekent echter niet dat we de handen in de schoot moeten leggen en op een wonder moeten wachten. De opbouw van het socialisme kan en zal zich namelijk stapsgewijs voltrekken!

In een ziek systeem gaat het erom gezonde gemeenschappen te creëren die, op basis van gemeenschapsgericht en holistisch denken en handelen, kunnen bijdragen aan een geleidelijke genezing, als het ware een volksgemeenschap van onderop opbouwen! Zo wordt elke gezonde familie, elke goede familie- en bedrijfsgemeenschap, elke goed geleide gemeente, stad en regio een kiemcel van de nieuwe orde, een voorfase van de socialistische volksgemeenschap. Dit geldt vooral voor alle politieke organisaties die strijden voor de verwezenlijking en uitwerking van een soort- en natuurgetrouwe orde. Hierbij denk ik aan de werkgemeenschappen die zich bezighouden met de geestelijke grondslagen van de nieuwe orde, met het uitwerken van principes en leidende gedachten op alle niveaus. En ik denk aan de levens- en strijdgemeenschappen van die jonge revolutionairen die zich voelen als politieke soldaten van een komende nationaal- en sociaalrevolutionaire levensorde. In hun gelederen is het socialisme al werkelijkheid. Net als alle gezonde gemeenschappen van ons volk worden zij bouwstenen op de weg van een zieke maatschappij naar een gezonde gemeenschap – naar een nationaal volkssocialisme!

Nationalisme

Het nationaalsocialisme beschouwd zichzelf als een nationale vrijheidsbeweging. Wij strijden voor de vier vrijheden die een natie in staat stellen onafhankelijk en trots volgens haar eigen aard op eigen bodem te leven en te werken:

- De vrijheid van volksverdediging
- De vrijheid van volkseconomie
- De vrijheid van justitie
- De vrijheid van cultuur

Vrijheid is een van de meest misbruikte begrippen in de politieke strijd. Dit misbruik kan alleen worden gestopt door duidelijk te maken wat men bedoelt en door de maskers af te rukken van hen die het glanzende begrip vrijheid gebruiken als dekmantel en voorwendsel voor hun vernietigende praktijken – praktijken die de cultuur en de moraliteit, de gewortelde volkeren, de natuurlijke bindingen en uiteindelijk de gehele natuurlijke omgeving van de mens vergiftigen en ontwrichten.

De vrijheid die wij bedoelen is geen "vrijheid van", maar een "vrijheid voor" – voor het overleven en de harmonieuze ontplooiing van de natie! Dit doel dienen onze inspanningen om de vier vrijheden te herstellen die ons volk – en niet alleen ons volk – na 1945 heeft verloren! Wij willen weer baas zijn in eigen huis:

- Wij willen onszelf verdedigen, in plaats van als huurlingen voor vreemde belangen te worden ingezet in de militaire blokken van de kapitalistische en communistische wereld!
- Wij willen een economische orde oprichten die de naam "volkseconomie" werkelijk verdient, die een derde weg bewandelt tussen de mensonvriendelijke, materialistische en natuurvijandige systemen van kapitalisme en communisme, in plaats van afhankelijk te zijn van de crises van een "wereldeconomie"!
- Wij willen op onze eigen manier rechtspreken, zoals dat past bij het rechtvaardigheidsgevoel van ons volk en de beveiliging van de volksgemeenschap in heden en toekomst, in plaats van overgeleverd te zijn aan een ondoorzichtige justitie en haar levensvreemde constructies!
- En ten slotte willen wij weer onze eigen liederen zingen, in onze onvervalste eigen taal denken, schrijven en spreken; wij willen weer DUITS kunnen zijn en niet langer onze cultuur hoeven op te offeren op het altaar van een uniforme "wereldcivilisatie" waarvan de leidende beginselen en levenshouding armzaliger zijn dan alles wat de ons bekende geschiedenis van de mens ooit heeft gezien!

Van verschillende kanten wordt de vraag gesteld naar de legitimiteit van het nationalisme. Het nationalisme richt zich primair op de natie; voor het nationalisme staat de natie op de eerste plaats. Deze natie heeft echter een eigen, soevereine waarde en een onbetwistbaar recht op leven. Hieruit volgt:

Het nationalisme hoeft zich niet te rechtvaardigen tegenover het heersende systeem of de toonaangevende politieke en ideologische stromingen. Het heeft geen bevestiging nodig in het oordeel van anderen. Niet deze stellen vragen aan het nationalisme, maar het nationalisme stelt vragen aan het volkenrecht, de grondwet en het heersende politieke systeem, aan de partijen, de vakbonden en de kerken, aan de ideologieën en theologieën: "Hoe staan jullie tegenover de natie?"

Uit hun antwoord vloeit niet de waarde van de natie en het nationalisme voort – met hun antwoord tonen zij hun eigen waarde of waardeloosheid! Met zijn opvattingen en maatstaven staat het nationalisme in strijd met het internationalisme. Het nationalisme, dat steunt op biologische feiten en inzichten, staat tegenover het internationalisme, dat gebaseerd is op intellectuele spielereien, hypothesen en andere hersenspinsels. Deze twee ideeën, in hun verschillende verschijningsvormen en variaties, strijden om de vormgeving van de wereld en daarmee om de richting van de verdere ontwikkeling.

Hier staan twee waardensystemen tegenover elkaar die onoverbrugbaar tegenovergesteld zijn en elkaar uitsluiten. Hier botsen absolute tegenstellingen die op de lange termijn niet naast elkaar kunnen bestaan. Hun botsing is een strijd tussen twee waardensystemen. Want hier worden twee tegengestelde opvattingen van goed en kwaad vertegenwoordigd. Het zijn twee waardensystemen voor de vormgeving van de wereld, maar de wereld kan slechts volgens een van deze systemen worden ingericht. Slechts een van beide ideeën kan zegevieren – en die zal de wereld in de komende eeuwen naar haar visie vormen!

Net zoals tweeduizend jaar geleden het christendom, staat nu de jonge, biologische wereldbeschouwing voor de taak om het komende, nu beginnende tijdperk te vormen en te bepalen. Zoals het christendom de vervulling bracht van de verlangens van de toenmalige, religieus bepaalde wereld, zo zal de biologische wereldbeschouwing de problemen van het komende millennium oplossen en de actieve, scheppende rassen en volkeren de vervulling brengen van hun politieke verlangens naar vrijheid, onafhankelijkheid en trots. De problemen waaraan het internationalistische materialisme in zijn beide verschijningsvormen – kapitalisme en communisme – is mislukt en nog zal mislukken, omdat het de betekenis van raciale en erfelijke kenmerken ontkent, zal de biologische wereldbeschouwing aanpakken vanuit haar uitgangspunt. De actieve, scheppende volkeren zullen een nieuwe orde vinden, die vervolgens zal uitstralen naar de rest van de wereld en daar eveneens tot een herordening zal leiden.

In deze wereldwijde zin heeft het nationaalsocialisme zichzelf niet begrepen. Het ging primair om de genezing van het Duitse volk en de versterking van het Duitse volksgevoel. In de weinige jaren van zijn machtspolitieke werking kon het nog niet rijpen en zich verder ontwikkelen. Alfred Rosenberg achtte een tijdsspanne van drie generaties nodig. Deze tijd van rijping werd het nationaalsocialistische rijk niet gegund. In plaats daarvan werd het al vroeg in een dodelijke bestaansstrijd gedwongen en gedwongen tot gedragingen die niet overeenstemmen met het wezen van onze levensbeschouwing. Maar het werd ook gedwongen om zijn oorspronkelijke, alleen op Duitsland gerichte kader te overstijgen en de leiding te nemen in de Europese – ja, mondiale – vrijheidsstrijd tegen de levensvijandige, reactionaire machten van het kapitalisme en het communisme.

Het jonge nationaalsocialistische idee heeft deze bestaansstrijd machtspolitiek verloren. Maar in het streven van de eerste nationaalsocialistisch gevormde staat werd al het zaad gezaaid voor de stralende

wedergeboorte van de nationaalsocialistische beweging, nu echter als een bovennationale, geestelijke kracht die alle blanke volkeren omvat!

Het machtspolitieke falen van het Derde Rijk dwong ons nationaalsocialisten onvermijdelijk tot denken in grotere verbanden, tot denken in bovennationale ordeningen, tot kameraadschap tussen vrijheidsstrijders van alle landen, tot de eis van grootruimteordeningen die alle volkeren en rassen de mogelijkheid geven tot een soortgetrouw leven en de ontplooiing van hun biologische aanleg! Voor ons Duitsers en Europeanen belichaamt de wil tot een bovennationale grootruimteordening zich in de rijksidee – een idee die de Germanen van Rome erfden en door de eeuwen heen droegen. Dit rijk, dat altijd meer betekende dan slechts een Duitse natie-staat, kan geen enkel volk alleen oprichten. De drie grote Europese volkerenfamilies – Germanen, Romanen en Slaven – zullen gezamenlijk de nieuwe orde in de Europese leefruimte bouwen en daarmee Europa's eenheid en onafhankelijkheid herstellen!

De verscheidenheid van volkeren en rassen wordt daarbij niet ontkend, maar erkend en als natuurlijke diversiteit bevestigd. Biologisch denken is denken in rassen en volkeren. Het bevestigt ook strijd en selectie. Maar het is geen rassenhaat, geen bewering van hogere of lagere volkeren. Alleen wie volkeren en rassen in hun eigenheid respecteert, kan hen achten – en omgekeerd verdient alleen degene achting die zich tot zijn eigenheid bekent en deze in de levensstrijd realiseert en ontplooit. Daarom streeft het nationaalsocialisme naar rassenhogere veredeling en begrijpt het zichzelf als "*de belichaming van de hoogste waarde van ras en persoonlijkheid*", zoals Adolf Hitler in het slotwoord van *Mein Kampf* uiteenzet!

Het nationaalsocialistische mensbeeld

Het nationaalsocialisme is de levenswil van een volk, belichaamd in een partij; het is de levensbeschouwing van biologisch denken. In tegenstelling tot andere ideologieën legt het geen kunstmatige dogma's op aan het leven, maar streeft het naar inzicht in en interpretatie van de werkelijkheid en haar wetten. Hierop berust de grote en dwingende overtuigingskracht van de nationaalsocialistische idee.

De mens is een natuurwezen en is, zoals al het leven, onderworpen aan de wetten van de natuur. Dit zijn in de eerste plaats de wetten van erfelijkheid en selectie, die het overleven en floreren van levensvatbare soorten en het uitsterven van niet-levensvatbare soorten bewerkstelligen. Wat de mens bijzonder maakt, is echter dat hij, anders dan alle andere levende wezens, niet hulpeloos is overgeleverd aan deze wetten door zijn instincten, maar ze met behulp van zijn geest kan herkennen, interpreteren en met zijn vrije wil kan bevestigen of ontkennen. Hierdoor grijpt de mens in in de evolutie van het leven – door vrijwillige erkenning van de levenswetten kan hij zijn soort en zijn omgeving beschermen, koesteren en hoger ontwikkelen, maar door hun ontkenning kan hij zijn soort en omgeving ook schaden, verlagen, vervuilen of zelfs vernietigen. De mens is voor zichzelf en de omringende levensvormen een lotsbepaler geworden!

Wij nationaalsocialisten zeggen "ja" tegen het leven en zijn wetten en bevinden ons daarmee in harmonie met natuur en kosmos; wij voegen ons vrijwillig in de machtige stroom van de evolutie van het leven. Wij proberen niet deze evolutie buiten werking te stellen, wat op de lange termijn nooit kan slagen en leidt tot het uitsterven van de soort, maar wij passen haar wetten toe op het leven van onze menssoort. Dit leidt tot onze hoogste levensregel – ons biologische imperatief:

"Handel zo dat met elke daad het overleven en floreren van de menselijke soort en het ras waartoe je door je geboorte lotsverbonden bent, mogelijk wordt gemaakt en bevorderd, en vermijd alles wat de toekomst van deze menselijke soort en dit ras in gevaar kan brengen!"

Dit biologisch imperatief vloeit dwingend voort uit de erkenning van de levenswetten. Als deze niet wordt nageleefd in het leven van volkeren, staten en economieën – in het leven van alle mensen – dan staat aan het einde van deze weg niet de "vrije" mens die zich boven de natuur verheven waant, maar de dood. Ook de mens kan in een evolutionaire doodlopende weg belanden en uitsterven; en dit zal gebeuren als hij zijn verstand en vrije wil niet gebruikt om zich vrijwillig in te voegen in de levensverbanden van de natuur, maar zich ertegen verzet!

De natuur oordeelt met een vreselijke, maar rechtvaardige onverbiddelijkheid over levensvatbaarheid en levens-onvatbaarheid. Weliswaar neemt ze daar de tijd voor – biologische ontwikkelingen voltrekken zich over lange periodes. Hoe overtuigend het nationaalsocialisme, de biologische levensbeschouwing, ook is, een levenshouding zoals typisch is voor onze minuswereld blijft mogelijk:

Onverschilligheid jegens de toekomst, "na mij de zondvloed", het streven naar een comfortabel en aangenaam leven zonder verantwoordelijkheid te voelen voor iets dat het eigen leven overstijgt. Voor alle politieke en wereldbeschouwelijke beslissingen en consequenties gaat het dus om een persoonlijke wilsbeslissing van ieder individu – de beslissing of de inhoud van zijn leven gemak en comfort moet zijn, of verantwoordelijkheid jegens de toekomst! Materialisme of idealisme!

Voor deze beslissing is geen ontkomen mogelijk. Alleen wie zich tot het idealisme bekent – tot een levenszin die zich niet beperkt tot de eigen levensspanne, maar zich richt op een verantwoordelijke houding en hogere waarden – kan nationaalsocialist zijn. Want het nationaalsocialisme is erfgenaam van de idealistisch gevormde traditie van Europees en Indogermaans denken, voelen en handelen!

Wie voelt dat zijn eigen, kleine leven niet het draai- en middelpunt van het universum is, maar dat er hogere waarden zijn die in het leven van het individu weerspiegeld en gerealiseerd moeten worden, heeft de eerste stap gezet om in zichzelf het nationaalsocialistische mensbeeld te verwezenlijken. Nu staat hij voor de taak te ontdekken wie en wat hij werkelijk is, waar zijn vermogens en taken in het leven liggen. Zo wordt hij geleid naar de twee levensgeboden die de antieke filosofie al formuleerde:

Ken uzelf! en *Word wie je bent!*

Wie deze geboden serieus neemt, zal erkennen dat de mens niet primair een individu is, dat geen mens op zichzelf staand überhaupt menselijk kan worden en blijven. De mens is een gemeenschapswezen – hij wordt mens door het overnemen van de taal, tradities en cultuur waarin hij geboren is. Daarom leiden zelfkennis en zelfverwerkelijking hem terug naar de verantwoordelijkheid die hij zelf heeft voor het leven en de toekomst van deze gemeenschap.

Deze erkenning, dat de mens alleen als deel van een natuurlijke gemeenschap van mensen van hetzelfde bloed, dezelfde taal, cultuur en geschiedenis menselijk is en alleen in deze zichzelf kan vinden en zijn vermogens volledig kan ontplooien, noemen wij biologisch humanisme. Dit biologisch humanisme is deel van het nationaalsocialistische mensbeeld. Overleven en hogere ontwikkeling van de menssoort waartoe wij behoren – dat zijn de hoogste waarden van de idealistische levenshouding. Maar deze gemeenschap van mensen van ons soort wordt pas werkelijk onze thuis en levenszin wanneer wij in onszelf de waarden verwezenlijken die ons volks- en ras-karakter kenmerken. Waarden zoals: liefde, schoonheid, orde, kracht en wijsheid – zij zijn het die in de loop van de cultuurgeschiedenis van de mens en de volkeren steeds opnieuw de levenszin werden.

Ons idealisme is geen idealisme van specifieke religieuze of filosofische begrippensystemen, maar een waarde-idealisme dat de belijdenis aflegt dat deze waarden het menselijk leven zin geven – dat waarden niet tot doel en middelen mogen worden verlaagd om het eigen leven aangenaam te maken, maar dat het leven van het individu zich moet voegen in een waardensysteem van zijn volk en soms omwille van deze waarden moet worden opgeofferd! Ook dit waarde-idealisme is deel van het nationaalsocialistische mensbeeld. Wie dit nationaalsocialistische mensbeeld in zichzelf tracht te verwezenlijken, zal met alle kracht op zijn plaats en naar zijn vermogens voor de gemeenschap opkomen en werken. Zelfloos scheppen in plaats van zelfzuchtig graaien! Dat is het gebod van de nationaalsocialistische arbeider – en arbeider is iedereen die afziet van de burgerlijke levenshouding die onder zelfverwerkelijking steeds slechts het eigen welzijn verstaat, en die zich in plaats daarvan bekent tot de idealistische levenshouding en deze in zijn leven realiseert.

Arbeiderschap als ethisch principe – dat is nationaalsocialisme!

Zijn scherpere uitdrukking vindt de gestalte van de arbeider in het type van de soldateske mens, die niet alleen zelfloos met alle kracht voor de gemeenschap werkt, maar zich ook, zonder enige consideratie voor de eigen persoon, strijdbaar inzet – die bereid is zijn leven op te offeren voor dat waarin hij gelooft! De held van ons volk is de politieke soldaat, zoals hij die ooit in de gelederen van de SA vocht, offerde en

stierf – en zoals hij die weer zijn plaats neemt bij de huidige nationaalsocialistische activisten! Hij is politiek soldaat omdat hij zich gebonden weet aan discipline en gehoorzaamheid – zijn strijd is politiek omdat deze gericht is op de toekomst van onze menssoort.

Tien geboden vormen de grondwet van de politieke soldaat:

1. Geloof!
2. Gehoorzaam!
3. Vecht!
4. Wees trouw!
5. Wees kameraadschappelijk!
6. Werk aan jezelf!
7. Wees zwijgzaam!
8. Wees dapper!
9. Wees trots!
10. Wees genadeloos!

Uit de gelederen van deze politieke soldaten komen uiteindelijk de leiders van een volk voort. Zij vormen een revolutionaire elite, een strijdende aristocratie, de selectie van de besten – de nieuwe adel. Zij zijn de scheppende en vormgevende mensen – de "hoogste belichaming van de waarde van ras en persoonlijkheid", die, zoals Adolf Hitler in zijn woorden formuleerde, in de nationaalsocialistische beweging zichtbaar moet en zal worden! Arbeider, soldaat, leider – allen vervuld van dezelfde idealistische levenshouding: dat zijn de verschillende uitdrukkingen van het nationaalsocialistische mensbeeld. Tussen hen bestaan geen tegenstellingen of wrijvingen; het zijn geen sociale lagen of klassen. Het zijn veeleer de drie standen die een gezond volk kenmerken:

- Voedingsstand
- Verdedigingsstand
- Onderwijsstand

En over de toetreding tot deze standen beslist niet afkomst, vermogen of formele opleiding, maar enkel de mate en het vermogen van de inzet voor en de dienst aan de gemeenschap!

Positief christendom

De kern van de nationaalsocialistische ideologie vindt haar meest volledige uitdrukking in punt 24 van het partijprogramma van de NSDAP, waarin ook de religieuze standpunten van de partij zijn verwoord. Hierbij moet worden opgemerkt dat noch het nationaalsocialisme, noch de partij zichzelf primair als een religieuze beweging beschouwt. Het godsbesef wordt binnen deze ideologie gezien als een weerspiegeling van de biologische aard en culturele traditie van de volksgemeenschap. Net als alle andere levenssferen staat dit godsbesef onder de overkoepelende wet van soortbehoud en soortontplooiing, die gericht is op een hogere veredeling van het volk. Vanwege het grote belang van dit uitgangspunt wordt punt 24, een van de fundamenten van de nationaalsocialistische levensbeschouwing, hier letterlijk weergegeven:

Wij eisen vrijheid voor alle religieuze belijdenissen in de staat, voor zover deze het bestaan ervan niet in gevaar brengen of indruisen tegen het zedelijkheids- en morele gevoel van het Germaanse ras. De partij als zodanig staat voor een positief christendom, zonder zich confessioneel te binden aan een specifieke geloofsrichting. Zij bestrijdt de joods-materialistische geest in en buiten ons en is overtuigd dat een duurzame genezing van ons volk slechts van binnenuit kan plaatsvinden, op basis van het principe:

VOLKSBELANG GAAT VOOR EIGENBELANG!

Rassen en volkeren verschillen van elkaar, en daarmee ook de vormen en inhoud van hun godsbesef en hun opvattingen over goed en kwaad, die soms zelfs lijnrecht tegenover elkaar staan. Het nationaalsocialisme streeft naar een positieve wereldorde, een nieuwe orde die wordt gekenmerkt door:

- Denken in natuurlijke verbanden
- Vrijheid en eenheid van trotse, onafhankelijke en zelfbewuste volkeren
- Soortbehoud en -ontplooiing
- Innerlijke genezing gebaseerd op het beginsel: *volksbelang gaat voor eigenbelang*
- Levensbescherming, rustend op twee pijlers: rassenkunde (eugenetica) en milieubescherming
- Een authentieke volksgemeenschap
- Een idealistische levenshouding
- Waarden zoals schoonheid, orde, dapperheid, wijsheid, eer, trots, liefde en waarheid

Menselijk denken is geworteld in tegenstellingen. Waarden en ideeën worden pas helder wanneer ze worden afgezet tegen hun tegenpolen. Het streven naar een nieuwe orde gaat daarom hand in hand met een strijd tegen de *minuswereld* die ons omringt. Deze minuswereld kenmerkt zich door:

- Denken in kunstmatige, dogmatische en levensvijandige constructies
- Onderdrukte volkeren, beroofd van hun identiteit
- Levensvijandige praktijken die het leven op aarde bedreigen

- Winstbejag en de overheersing van eigenbelang
- Rassenvermenging, culturele vervreemding en milieuvernietiging
- Een klassensamenleving, versplinterd in belangengroepen en egoïstische particuliere belangen
- Een materialistische *on-geest*
- Ontsiering, verval, lafheid, domheid, gemenigheid, kruiperigheid, haat en leugen

Dit vormt ons begrip van goed en kwaad. Het nationaalsocialistische denken staat in scherp contrast met wat in punt 24 wordt aangeduid als de *joods-materialistische geest* in en buiten ons. Dit betekent echter niet dat het nationaalsocialisme wordt beschouwd als de belichaming van het absolute goede en het wereldjodendom (of elke individuele jood) als het absolute kwaad. Elk volk heeft zijn eigen opvattingen over goed en kwaad, geworteld in zijn aard en culturele traditie. Wat voor het ene volk goed is, kan voor een ander volk schadelijk zijn als het wordt overgedragen of opgelegd.

Voor ons, als Duitsers, Europeanen en blanken, is het nationaalsocialistische denken goed omdat het aansluit bij onze manier van denken en voelen. Materialistisch denken daarentegen is schadelijk, omdat het ons volk en onze omgeving vernietigt. Het *jodenprobleem* gaat slechts in beperkte mate om de aanwezigheid van joodse individuen onder ons. De werkelijke strijd richt zich op de *jood in ons*: een manier van denken en voelen die voortkomt uit joodse bronnen en die al tweeduizend jaar de Europese cultuur vergiftigt. Deze invloed is door de blanke mens meegebracht naar alle uithoeken van de wereld waar hij als missionaris, leraar of heerser kwam. Zelfs als er geen joden meer onder ons zouden leven of invloed zouden uitoefenen, zou de joods-materialistische geest nog niet overwonnen zijn. Deze *on-geest* heeft zich via het christendom in de Europese cultuur genesteld en blijft onze menssoort bedreigen.

Voor de opkomst van het christendom waren het heidense waarden die het streven van onze volkeren bepaalden. Het Griekse heidendom plaatste schoonheid centraal in denken en voelen, de Romeinen benadrukten orde en heerschappij, de Germanen waardeerden kracht en strijd, en het Indiase heidendom richtte zich op wijsheid. Deze waarden – wijsheid, schoonheid, orde en strijd – vormden de kern van het heidense denken en voelen van onze volkeren. Ze sloten elkaar niet uit, maar vulden elkaar aan, beïnvloedden elkaar en doordrongen elkaar, wat leidde tot een rijke eenheid in verscheidenheid: de gestalte van de Arische mens.

Wanneer een cultuur vervalt in weelde, degeneratie en decadentie, blijft de oorspronkelijke menselijkheid het zuiverst bewaard in de strijdende grensgebieden. Net zoals Adolf Hitler uit een grensregio kwam, bracht bijna tweeduizend jaar geleden Jezus, een Ariër uit het grensland Palestina, een nieuwe boodschap aan een vervallende heidense wereld met haar lege riten en verstarde, materialistische beschaving: de boodschap van de liefde. Hij trof een minuswereld aan, zoals beschreven in het Johannesevangelie (8:31-59):

Jezus sprak tot de joden ... Als God jullie Vader was, zouden jullie mij liefhebben. Want ik ben van God uitgegaan en gekomen... Waarom begrijpen jullie mijn taal niet? Omdat jullie mijn woord niet kunnen horen; jullie hebben de duivel als vader en willen de lusten van jullie vader doen. Hij was vanaf het begin een mensenmoordenaar en had geen stand in de waarheid, omdat er geen waarheid in hem is. Wanneer hij de leugen spreekt, spreekt hij uit zijn eigen wezen, want hij is een leugenaar en de vader van de

leugen... Wie uit God is, hoort de woorden van God. Daarom horen jullie niet, omdat jullie niet uit God zijn.

Wie anders kan deze duivel, deze mensenmoordenaar vanaf het begin en vader van de leugen zijn dan Jahweh, de god van de joden? In Johannes 1:17-18 staat:

Het gebod is door Mozes gegeven, maar genade en waarheid zijn door Jezus Christus gekomen. Niemand heeft ooit God gezien. De eniggeboren Zoon, die aan de borst van de Vader rust, Hij heeft Hem bekendgemaakt.

Hieruit blijkt dat de God van Mozes en het Oude Testament niet dezelfde is als de God van Jezus, die volgens Johannes nog nooit door iemand was gezien en door Jezus voor het eerst werd verkondigd. De God van het Oude Testament wordt in Johannes 3:14 aangeduid als de *slang* die Mozes in de woestijn hoorde: een mensenmoordenaar en de vader van de leugen.

Jezus predikte geen hervormd jodendom of een jodendom voor niet-joden, maar een nieuwe religie van liefde, genade en waarachtigheid, in directe oppositie tegen het jodendom. Jezus zelf was geen jood, noch was zijn *liefdevolle Vader* gelijk aan Jahweh, de mensenmoordenaar en vader van de leugen. De religieuze traditie waarop Jezus steunde, was niet de joodse messiasverwachting, want hij voldeed niet aan het beeld van de joodse messias en wilde dat ook niet. Hij was de messias van degenen die hem toejuichten: de grotendeels niet-joodse, slechts oppervlakkig gejudaïseerde bevolking van Galilea.

Dit wordt ondersteund door een passage in de Hebreeënbrief (7:1-11):

Want deze Melchisedek, koning van Salem (Jeruzalem!), priester van de allerhoogste God, ontmoette Abraham toen deze terugkeerde van de nederlaag van de koningen en zegende hem. Aan hem gaf Abraham ook de tiende van alles. Zijn naam betekent, als men deze vertaalt, allereerst "koning van gerechtigheid", maar ook "koning van Salem", dat is "koning van vrede", zonder vader, zonder moeder, zonder stamboom, zonder begin van zijn dagen noch einde van zijn leven, gelijk aan de Zoon van God, blijft hij priester voor eeuwig... Hij die zijn stamboom niet van hen (de joden) afleidt, heeft van Abraham de tiende ontvangen... Zonder enige tegenspraak geldt echter: het mindere wordt gezegend door het hogere.

Volgens Hebreeën 7:20 is Jezus hogepriester geworden naar de orde van Melchisedek voor eeuwig. Melchisedek was koning van een niet-joods, waarschijnlijk Indogermaans volk en priester van de allerhoogste God. Dit was de religieuze traditie waarin Jezus onderwees. Zijn volk ontsnapte ternauwernood aan de door Jahweh bevolen volkerenmoord en werd slechts oppervlakkig gejudaïseerd. Het bewaarde de herinnering aan Melchisedek, de koning van Salem, die de hemelse Alvader vereerde – een godheid die bij Europese Indogermanen bekend stond als Odin, Wodan, Jupiter of Zeus. Dit volk koesterde de mythe van Melchisedek, een priester zonder begin of einde, gelijk aan de Zoon van God, totdat Jezus kwam om het priesterschap naar de orde van Melchisedek te herstellen. Daarom trok Jezus naar de tempel in Jeruzalem, ooit de plaats waar Melchisedek de Alvader vereerde, maar die door de joden tot een *rovershol* was gemaakt. Dit was de reden dat de joden hem kruisigden en kort daarna zijn leer vervalsten.

Verdere bewijzen voor deze visie zijn in het Nieuwe Testament moeilijk te vinden, omdat de geschriften lang na Jezus' dood werden samengesteld door de joods-christelijke kerk in Jeruzalem, die later naar Rome verhuisde. De ware leer van de *Arische Christus* is daarom niet in deze teksten te vinden. Toch

bestaat er een ononderbroken christelijke traditie die uiterlijk honderd jaar na de kruisiging begon en de onvervalste boodschap overleverde. Deze traditie start met Marcion en eindigt als georganiseerde beweging twaalfhonderd jaar later met de uitroeiing van de Katharen. Het geloof in een edele Christus, boodschapper van een liefdevolle, vaderlijke God – in plaats van de jaloerse, wraakzuchtige Jahweh – leefde echter onbewust voort, omdat het overeenstemde met het wezen van onze menssoort. Dit geloof vond zijn weerslag in de christelijke ridderorden, in het verzet van de Reformatie, en uiteindelijk in de beweging van de Duitse Christenen en de belijdenis van de NSDAP tot een positief christendom.

De revolutie van het christendom bracht op twee manieren iets nieuws in de Europese cultuur. Ten eerste introduceerde het de boodschap van de liefde, die de heidense waarden van schoonheid, orde, strijd en wijsheid had moeten verdiepen en vernieuwen, wat had moeten leiden tot een wedergeboorte van het Arische mensdom. Dit gebeurde ook bij individuen door de eeuwen heen. Maar het geloof werd vanaf het begin vervalst door de dragers van de minuswereld, die de boodschap van het christendom vertroebelden en zijn ware aanhangers vervolgden en uitroeiden waar ze werden gevonden. De gelijkstelling van de christelijke God met de *vader van de leugen* en de *mensenmoordenaar vanaf het begin* leidde tot verschrikkelijke gevolgen: heksen- en kettersvervolgingen en de inquisitie, die eeuwenlang miljoenen waardevolle mensen vernietigden.

Het christendom, in zijn negatieve, gejudaïseerde vorm, bracht als tweede element fanatisme, intolerantie en het uitroeiingsgebod als religieuze plicht in de blanke wereld. Gruweldaden en wreedheden waren er altijd, maar voor het eerst werden deze nu als een gebod van het geloof gerechtvaardigd. De gevolgen waren verschrikkelijk: de minuswereld begon haar zegetocht, het antieke lichtrijk werd verpletterd ten gunste van de duistere middeleeuwen, en het edele mensdom werd eeuwenlang onderdrukt en opgeofferd in godsdienstoorlogen en vervolgingen. Zo begon de Europese decadentie, die Nietzsche zo treffend in zijn werken beschreef. De joods-materialistische geest, die al lang geen joodse dragers meer nodig had, nestelde zich diep in het onderbewustzijn en het denken en voelen van de Europese mens.

Uit deze inzichten ontstond het nieuwe heidendom (ookwel Asatru of Odinisme), dat een herlevend, volkseigen godsbesef wil stellen tegenover de joods-christelijke traditie. Deze inspanningen verdienen respect en waardering. De nationaalsocialistische partij heeft dit standpunt echter nooit volledig omarmd, omdat zij zichzelf niet ziet als een religieuze hervormingsbeweging. Geen nationaalsocialist wordt belet zich tot het heidendom te bekennen, maar het nationaalsocialisme als politieke levensbeschouwing baseert zich op andere uitgangspunten.

Het Duitse volk is geen zuiver Germaans volk meer, ook al stamt het bloedmatig af van de Germanen. De Duitse volksziel is diepgaand gevormd door het christendom. Vanaf het begin van zijn geschiedenis, met de deling van het Frankische rijk, was het Duitse volk een christelijk volk. Of dit ons als individuen bevalt of niet, het is de realiteit, en een politieke beweging moet deze realiteit onder ogen zien. Zelfs wie in een negatief, gejudaïseerd christendom een vergiftiging van onze volksziel ziet, moet erkennen dat een gif alleen met een passend tegengif kan worden bestreden. Daarom omarmt de partij het standpunt van een positief christendom, dat samengaat met de ijzeren grondregel van de volksgemeenschap: v*olksbelang gaat voor eigenbelang*. De idee van de volksgemeenschap is de politieke vertaling van de boodschap van de liefde en vormt daarmee de kern van een juist begrepen, positief christendom. Het nationaalsocialisme kan en moet daarom worden gezien als een band van liefde en wederzijds vertrouwen onder de Duitse mensen.

De vijanden

Als belichaming van de levenswil van een volk streeft het nationaalsocialisme naar een wereldwijde nieuwe orde, gebaseerd op de vrijheid en onafhankelijkheid van trotse, gezonde en zelfbewuste volkeren. Deze strijd voor een positieve nieuwe orde is tegelijkertijd een strijd tegen de naoorlogse orde die na 1945 is ontstaan. Deze orde wordt, niet alleen in West-Duitsland maar wereldwijd, steeds meer erkend als een minuswereld. Ze getuigt van het onvermogen van de overwinnaars om een orde van vrijheid, rechtvaardigheid en innerlijke en uiterlijke gezondheid te vestigen voor de volkeren die aan hun heerschappij zijn onderworpen. In plaats daarvan heeft de joods-materialistische geest ongehinderd de overhand gekregen, wat heeft geleid tot de triomf van verval en de vernietiging van alle geestelijke en materiële levensgronden.

Voor ons is de nationaalsocialistische partij de politieke drager van de nagestreefde nieuwe orde. Daarom streven wij naar de opheffing van de NS-verbodswetten en de heroprichting van de NSDAP. Tegelijkertijd zien wij in het zionisme de politieke drager en vormgever van de minuswereld, en daarmee onze voornaamste vijand. Nationaalsocialisten zijn uit overtuiging en passie antizionisten en staan hiermee in lijn met alle ontwakende volkeren, die – vaak nog onbewust en onduidelijk – de werkelijke wereldvijand van vrije naties beginnen te herkennen. Dit werd duidelijk met de veroordeling van het zionisme door de Verenigde Naties, waarschijnlijk de meest hoopgevende en betekenisvolle resolutie die deze volkerenvergadering ooit heeft aangenomen.

Onze houding heeft niets te maken met antisemitisme. Wij keren ons tegen de minuswereld en haar dragers, niet tegen een specifiek ras of volk, en al helemaal niet tegen de Semieten. De meeste joden zijn geen zuivere Semieten, en de werkelijke Semieten – zoals de Arabieren – behoren tot de volkeren die het meest lijden onder de machtsaanspraken en gruweldaden van het zionisme. Zij kunnen rekenen op onze vriendschap, sympathie en steun.

Antisemitisme is dan ook geen juiste benaming voor onze antizionistische vrijheidsstrijd. Wel zijn wij resoluut tegen de situatie waarin leden van een vreemd volk leidinggevende posities bekleden in de politiek, economie of media van hun gastvolkeren, of op andere manieren de beslissingen van een natie beïnvloeden en controleren. Dit is geen antisemitisme, maar de vastberadenheid om baas in eigen huis te zijn en dubbele loyaliteiten te voorkomen – een vanzelfsprekend recht van elke onafhankelijke natie. In Israël is het immers ondenkbaar dat een niet-jood beslissende invloed zou hebben op de binnen- of buitenlandse politiek van de joodse staat. Verder ontkennen wij het joodse volk het recht op een eigen thuisland en het leven volgens hun eigen wetten en tradities niet, maar dit mag niet ten koste gaan van andere volkeren of gepaard gaan met hun onderdrukking.

Palestina is het thuisland van de Palestijnen. Wat zou er gebeuren als elk volk aanspraak zou maken op grond waar het tweeduizend jaar geleden leefde? Of en hoeveel joden in Palestina mogen wonen en onder welke voorwaarden, is uitsluitend aan het Palestijnse volk om te beslissen. Wij nationaalsocialisten pleiten voor een oplossing van de jodenkwestie via het *Columbusplan*: wij roepen de regering van de Verenigde Staten, waar al de meeste joden wonen, op om alle joden ter wereld een eigen deelstaat aan te bieden op Amerikaans grondgebied, zoals de Mormonen in Utah hebben. Hiermee zou de jodenkwestie definitief kunnen worden opgelost.

Zoals eerder vermeld, beperkt de materialistische *on-geest*, die het leven vergiftigt en vernietigt, zich niet tot het zionisme en zijn dragers. Wij herkennen dezelfde levenshouding in de machtspolitieke systemen van Oost en West, in het communisme en het kapitalisme, in marxistische staten evenzeer als in plutocratische systemen. Natuurlijk kan worden aangetoond dat joden een beslissende rol hebben gespeeld, en deels nog spelen, bij de ontwikkeling en vormgeving van deze ideeën en systemen. Het oorspronkelijke nationaalsocialisme hechtte veel waarde aan dit bewijs. Voor ons, nationaalsocialisten van de nieuwe generatie is dit echter minder belangrijk, omdat wij erkennen dat de joods-materialistische geest niet afhankelijk is van de fysieke aanwezigheid of machtspolitieke invloed van joden. In Europa wonen vandaag, als gevolg van de gebeurtenissen van de Tweede Wereldoorlog, veel minder joden dan voor 1939, maar de invloed van het joods-materialistische denken is nu groter en destructiever dan ooit.

Daarom richt ons antizionisme zich niet tegen de individuele jood, zolang deze ons niet als vijand benadert, maar tegen de *jood in ons*: de invloed van deze materialistische *on-geest* op het leven, denken en voelen van onze menselijke soort. In onze strijd tegen communisme en kapitalisme is het niet van belang hoeveel joden in deze systemen macht en invloed hebben. Wij zien in beide systemen en ideologieën slechts verschillende uitdrukkingen van dezelfde materialistische, levensvijandige *on-geest*. Dit besef volstaat om de gemeenschappelijke wortel en verwante levenshouding van beide systemen te erkennen, ondanks hun onderlinge machtspolitieke rivaliteiten en schijnbare tegenstellingen.

Niets illustreert dit duidelijker dan de noodlottige oorlogsalliantie tussen deze systemen tegen de nationaalsocialistische levensbeschouwing, die de erfgenaam is van alle idealistische tradities van Europees denken en voelen. Deze strijd van de plutocratisch-marxistische alliantie was in feite een strijd tegen Europa en zijn unieke cultuur. De ontwikkelingen sinds 1945 – de deling, onderwerping en geestelijke en volkse vervreemding van de Europese volkeren – hebben de juistheid van de beoordelingen van leidende nationaalsocialisten tijdens de oorlog onmiskenbaar bevestigd.

De eenheid van al onze wereldbeschouwelijke en politieke vijanden ligt in het materialisme, in de levensvijandige houding van een uitsluitend materiële opvatting van *vooruitgang*, in het geloof in de maakbaarheid van alles en de onbeperkte manipuleerbaarheid van de mens, in de eenzijdige verheerlijking van rationeel denken en de verarming van het gevoelsleven, in de onverschilligheid tegenover de tradities, eigenheid en culturen van gewortelde volkeren, in de leugenachtige bewering van de gelijkheid van alle mensen, in het streven naar wereldheerschappij over een uniforme, mierenhoopachtige mensenmassa, en in de bestrijding van alles wat het hogere mensdom vertegenwoordigt. Dit alles vormt de kern van de minuswereld.

Dat het kapitalisme, om zijn macht te behouden, gebruik maakt van huichelarij door welvaart en luxe ten koste van toekomstige generaties voor te stellen als vrijheid, onafhankelijkheid en democratie, en dat het communisme, naast hetzelfde materialisme, steunt op naakt geweld en terreur vanwege zijn economische onbekwaamheid, zijn slechts oppervlakkige verschillen. Dit geldt ook voor hun occasionele, soms geveinsde machtspolitieke rivaliteiten. Voor ons zijn dit geen alternatieven, maar slechts twee kanten van dezelfde minuswereld. Onze revolutie bestrijdt het materialisme in al zijn vormen en overwint het. Wie tegenover de nationaalsocialistische revolutie, met haar omkering van waarden door biologisch denken en een idealistische levenshouding, de ideeën en dogma's van de minuswereld verdedigt, is reactionair. Dit geldt voor alle ideologieën die vijandig staan tegenover het nationaalsocialisme.

Toch kan een beschrijving van onze vijanden niet volledig zijn zonder te wijzen op de vijand die wij in engere zin aanduiden als *de reactie*. De drie beslissende nederlagen in de geschiedenis van de nationaalsocialistische beweging zijn door deze reactie toegebracht:

Op **9 november 1923** schoten Beierse politiemannen, op bevel van een burgerlijk-nationaalconservatieve deelstaatregering, in München voor de Feldherrnhalle een nationaalsocialistische demonstratie uiteen, waarmee de nationale opstand werd neergeslagen. De eerste bloedgetuigen van de beweging stierven in deze strijd tegen de reactie. Dit leidde tot de gevangenneming en veroordeling van Adolf Hitler en het verbod op de NSDAP. Na zijn vrijlating moest de Führer de partij volledig opnieuw opbouwen, wat de Duitse vrijheidsstrijd jaren terugwierp. Deze bloedgetuigen van 9 november 1923 roepen ons op tot strijd tegen de reactie, tegen burgerdom, kleinburgerlijkheid, klassendunk, en tegen alle lafheden en scrupules van een burgerlijke wereld, ook als die zich nationaal voordoet. Haar *nationaal gevoel* spruit voort uit welstand en eigenbelang, niet uit werkelijk idealisme.

Op **30 juni 1934** leidden intriges van reactionaire krachten tot de moord op Ernst Röhm, de meest compromisloze nationaalsocialistische revolutionair, en vele leidende SA-strijders. Deze vernietiging van de revolutionaire vleugel van de NSDAP, waartoe de reactie Adolf Hitler dwong met valse coupgeruchten, werd de geboorteafwijking van het Derde Rijk. Hierdoor raakte de nationaalsocialistische revolutie los van haar lotsbestemming en stevende zij af op haar machtspolitieke mislukking. Ook de bloedgetuigen van 30 juni 1934 roepen ons op tot strijd tegen de reactie.

Van 30 juni 1934 loopt een directe lijn naar **20 juli 1944**. De reactionaire krachten, die profiteerden van de ontmachting van de revolutionaire SA, spanden nu samen tegen de nationaalsocialistische volksstaat zelf. De moordaanslag op Adolf Hitler en de daaropvolgende couppoging legden een samenzwering van de reactie bloot, gesteund door ambitieuze officieren, afgedankte vakbondsfunctionarissen, politiciserende priesters en een vaak *adellijke* kliek die rouwde om verloren privileges na de val van de monarchie. Deze krachten deden alles om de oorlog voor Duitsland en het nieuwe Europa te laten verliezen. Hun amateuristische operettecoup mislukte, en ze konden rekenen op noch steun, noch begrip van het werkende volk. Toch droeg hun voortdurende hoog- en landverraad wezenlijk bij aan de nederlaag van de nationaalsocialistische volksstaat in de Tweede Wereldoorlog. Het verraad van 20 juli 1944 was oorlogsbepalend.

Daarom is elke nationaalsocialist verplicht zich bewust te blijven van de gevaren van de reactie en zich te bewijzen als een consequente revolutionair. Niet de kleinburgerlijke burger, maar de vastberaden revolutionair maakt de opbouw van een nieuwe wereld mogelijk. Alleen zo zal de nationaalsocialistische revolutie uiteindelijk, zowel geestelijk als machtspolitiek, de minuswereld overwinnen.

Strategie en tactiek

Om de ons omringende minuswereld politiek te overwinnen en een nieuwe orde te vestigen, moet de nationaalsocialistische beweging de machtsvraag stellen. Alleen wie de macht bezit, kan politieke veranderingen vormgeven; alleen wie de totale macht heeft, kan een omkering van alle waarden doorzetten en een revolutie naar de overwinning leiden.

De taak van de politieke strategie is om de weg te wijzen waarop een beweging zegevierend kan voortschrijden. Dit vereist inzicht in de aard van de heersende orde, met haar sterke en zwakke punten. De Bondsrepubliek Duitsland kenmerkt zich door een streng genormeerde en gecontroleerde massamaatschappij, waarin ervaringen niet langer primair voortkomen uit persoonlijke belevenissen of inzichten, maar worden gevormd door de massamedia. Systeemcritici en *buitenstaanders* hebben in deze omstandigheden vrijwel geen kans om gehoord te worden. Hoogstens worden zij gedoogd als *hofnarren*, zolang ze zich laten marginaliseren naar een onschadelijke *speelweide* waar ze geen bedreiging vormen voor het systeem. De enige andere mogelijkheid is een muur van stilzwijgen. Dit biedt geen enkele kans om de machtsvraag effectief te stellen.

Voor ons nationaalsocialisten is het vanzelfsprekend dat wij onze overtuigingen openlijk willen uitdragen en streven naar de opheffing van de NS-verbodswetten en de heroprichting van de NSDAP. Dit streven is niet slechts een logisch gevolg van onze wereldbeschouwing, maar een strategische noodzaak op weg naar de machtsovername.

Het nationaalsocialisme, met zijn leiders en symbolen, blijft in Duitsland alomtegenwoordig. Hoewel de overwinnaars en hun Duitse dienaren volledige controle hebben over de sturingsinstrumenten van de massamaatschappij en het nationaalsocialisme dagelijks veroordelen, bespotten en bestrijden, ligt juist in deze consequente afwijzing door de heersende orde een unieke kans. In tijden van een systeemcrisis, die zich steeds duidelijker aftekent, kan het nationaalsocialisme als het enige echte alternatief serieus worden genomen en invloed en macht winnen. Omdat de staat zichzelf primair definieert als *antinazistisch* en dit voortdurend benadrukt, wordt het openlijk belijden van het nationaalsocialisme automatisch aantrekkelijk naarmate het systeem aan geloofwaardigheid en aanzien verliest.

Wanneer de massa's een werkelijk alternatief zoeken, zullen zij niet vertrouwen op krachten die zich hebben gecompromitteerd door aanpassing aan het systeem, maar op de beweging die zowel door het systeem als in haar eigen zelfbeeld het absolute tegenbeeld vormt van de huidige burgerlijke orde: de nationaalsocialistische arbeiderspartij. De eis tot opheffing van het NS-verbod en de politieke strijd voor de heroprichting van de NSDAP vormen daarom de cruciale strategische inzet voor de herinrichting van ons staatkundige en volkse leven – voor onze hernieuwde machtsovername.

Van deze langetermijnstrategie moeten de tactische noodzakheden zorgvuldig worden onderscheiden. In de huidige historische situatie is het onmogelijk om een massabeweging te mobiliseren tegen het NS-verbod. Alleen overtuigde en bewuste nationaalsocialisten zien de noodzaak van de heroprichting van een nationaalsocialistische partij en streven dit met passie na als consequentie van hun overtuiging. Het zou echter sektarisch zijn om ons uitsluitend op deze kwestie te richten en deze centraal te stellen in onze politieke tactiek. We moeten erkennen dat de massa van het volk weinig interesse heeft in geestelijke vraagstukken of wereldbeschouwingen. De massa's zijn vooral gericht op hun directe levensomstandigheden en volgen hen die geloofwaardige oplossingen bieden voor deze kwesties.

Daarom moeten West-Duitse nationaalsocialisten zich tactisch richten op de problemen die de zwakke punten van het heersende systeem blootleggen. Dit zijn onze aanvalspunten om het verstand en het hart van ons volk terug te winnen. Ik zie vier gebieden die het zwaartepunt van onze politieke tactiek moeten vormen:

1. **De strijd tegen omvolking**
   Het probleem van de massa-immigratie, vaak aangeduid als *omvolking*, wekt toenemende verontwaardiging op bij een groot deel van ons volk. Naast de kwestie van gastarbeiders wordt vervreemding ook duidelijk in de aanwezigheid van vreemde troepen op Duitse bodem en het gebrek aan soevereiniteit van de West-Duitse staat. Het is de taak van nationaalsocialisten om een volksbeweging tegen deze vervreemding te organiseren en deze gevaren af te wenden: Duitsland moet Duits blijven!

2. **De strijd voor het milieu**
   Steeds meer mensen in ons volk beseffen dat de materialistische wereldorde, zowel in Oost als West, de natuurlijke levensgronden vernietigt. Dit bedreigt niet alleen het milieu, maar uiteindelijk ook de mens zelf. De opkomst van de *groene* beweging in de Bondsrepubliek toont aan dat dit besef groeit. De existentiële dreiging van milieuvernietiging heeft de ogen geopend voor het feit dat de mens een natuurwezen is, onderworpen aan de wetten van het leven en afhankelijk van een verantwoorde omgang met zijn natuurlijke omgeving. Dit heeft het biologische denken teruggebracht in de politieke strijd, dat na de machtspolitieke nederlaag van het nationaalsocialisme leek te zijn uitgeschakeld. Voor ons nationaalsocialisten is levensbescherming altijd een kernonderdeel van onze levensbeschouwing geweest. Daarom voelen wij ons verbonden met de volksbeweging die strijdt tegen de vernietiging van onze levensgronden en voor een leven in harmonie met de natuur en haar wetten. Het is onze taak om de overeenkomsten tussen de levensbeschermingsbeweging en het nationaalsocialisme aan te tonen en haar aanhangers te winnen voor onze andere grondbeginselen, die logisch voortvloeien uit een biologisch, natuurwetmatig denken.

3. **Culturele revolutie**
   Vervreemding en milieuvernietiging zijn niet alleen externe processen, maar vinden ook plaats in het bewustzijn en onderbewustzijn van ieder individu. Niet alleen onze daden moeten veranderen, maar ook onze innerlijke houdingen, want zonder deze verandering ontbreekt het fundament voor zelfs de meest goedbedoelde acties. Het is ongeloofwaardig om te strijden tegen massa-immigratie terwijl men zich laat meeslepen door vreemde invloeden zoals *negermuziek* of Amerikaanse slanguitdrukkingen als verrijking van de Duitse taal beschouwt. Het zijn niet alleen immigranten, gastarbeiders, asielzoekers of bezettingssoldaten die ons beletten werkelijk Duits te zijn in ons leven, handelen, denken en voelen; het zijn vooral de vreemde invloeden die in onszelf werken. Het tegengaan van deze geestelijke en zielsmatige vervreemding is de taak van een Duitse culturele revolutie: een mobilisering van de massa's tegen specifieke houdingen, gedragingen en gebeurtenissen. Deze revolutie richt zich in de eerste plaats tegen het Amerikanisme in denken, voelen, taal en muziek, maar ook tegen ontaarde kunst in theaters, bioscopen en musea, tegen rassenvermenging, drugsgebruik, pornografie en meer. Een culturele revolutie is ook essentieel in de strijd tegen milieuvernietiging. De *groene* beweging heeft erkend dat politiek activisme alleen niet volstaat

om het levensvijandige beleid van de heersenden te stoppen; een radicale verandering van houdingen en gedrag is nodig, een afwijzing van een overwegend materialistische levenshouding. Er is een krachtige *groen-alternatieve* volks- en jeugdbeweging ontstaan die deze culturele revolutie voortstuwt. Als politiek denkende socialisten zijn nationaalsocialisten deel van deze fundamentele oppositie en dit systeemalternatief. Hoewel we niet alle ideeën van deze beweging delen, is het een feit dat na de dwaalweg van het neomarxisme de algemene richting nu klopt. Lang voordat *groen* een politieke kleur werd, stond het nationaalsocialistische *bruin* al voor verbondenheid met thuisland en natuur, voor biologisch denken en respect voor natuurwetten, voor milieu-, dieren- en levensbescherming. Onze taak is om in deze *groen-alternatieve* culturele revolutie nationaalsocialistische denkbeelden in te brengen, die voortvloeien uit een consequente toepassing van de biologische uitgangspunten van deze beweging.

4. **Vredesbeweging**
   Steeds meer mensen erkennen dat Duitsland sinds 1945 een verdeeld en bezet land is, beroofd van zijn onafhankelijkheid en overgeleverd aan het lot dat vreemde machten ons opleggen. Dit besef is ontstaan uit de nucleaire confrontatie tussen Oost en West. Dezelfde materialistische machten in de plutocratische en communistische regimes, die onze levensgronden bedreigen door milieuvernietiging, bedreigen ook het voortbestaan van de Europese volkeren, en in het bijzonder ons Duitse volk, met hun bewapeningswedloop. Het zijn dezelfde machten die zich ooit verenigden in de vernietigingsoorlog tegen het nationaalsocialisme en zijn nieuwe orde in Europa. De oorzaak van deze gevaarlijke ontwikkeling ligt in de voortdurende afhankelijkheid en deling van Europa. Het is dan ook logisch dat de *groene* beweging ook een vredesbeweging werd, die streeft naar een vredesorde waarin de Europese volkeren vrij en veilig kunnen leven. Deze vredesbeweging erkent steeds meer dat de naoorlogse orde van 1945 geen vredesorde is en dat ook nooit kan worden zolang Europa verdeeld en afhankelijk blijft. Een vredesorde is alleen mogelijk op basis van eenheid en onafhankelijkheid van de Europese volkeren, en dat begint met de oplossing van de Duitse kwestie door een vrij, socialistisch en onafhankelijk Duitsland. Voor ons nationaalsocialisten, die altijd hebben gestreden voor een Duitse en Europese onafhankelijkheid van zowel westers-kapitalistische plutocratieën als oostelijke communistische krachten, zijn dit vertrouwde inzichten. Alleen in dit licht kan de Tweede Wereldoorlog worden begrepen, waarin deze machten vochten tegen het Groot-Duitse Rijk – de kern van ons cultuurgebied – en daarmee tegen de nagestreefde nieuwe orde in Europa. Onze taak binnen de vredesbeweging is om duidelijk te maken dat het huidige pleidooi voor een nieuwe vredesorde een voortzetting is van de historische strijd die Duitsland en zijn bondgenoten in Europa in deze eeuw en in twee wereldoorlogen hebben gevoerd: de strijd voor een derde weg tussen Oost en West in het hart van Europa, voor vrijheid en onafhankelijkheid, voor een Rijk dat als enige Europese continentale grootmacht de vrede kan brengen, vormgeven en waarborgen.

In de strijd tegen vervreemding en milieuvernietiging, en in de strijd voor een Duitse culturele revolutie en een Europese vredesorde, wordt de actualiteit en noodzaak van de nationaalsocialistische beweging in onze tijd duidelijk. Wij zijn geen nostalgische sekte, maar een levende beweging die een cruciale bijdrage kan leveren aan de kwesties die de mensen van vandaag bezighouden. Alle alternatieven, initiatieven en oppositionele stromingen tegen het heersende systeem vinden hun betekenis pas in het

licht van de nationaalsocialistische levensbeschouwing, en worden zo geplaatst in de bredere samenhang van ons volkse leven. Miljoenen idealistische mensen staan in hun denken, voelen en handelen dicht bij het nationaalsocialisme, zonder dat zelf te willen of zelfs maar te weten. Waarschijnlijk zouden zij deze opvatting verontwaardigd afwijzen, maar dit zijn feiten die tot nu toe verborgen bleven, omdat weinigen weten wat nationaalsocialisme werkelijk inhoudt en velen het officiële karikatuur nog voor waarheid aannemen. Het is de taak van onze politieke strijd om, aan de hand van de urgente problemen van onze tijd, deze miljoenen mensen de waarheid over ons streven te laten zien, en zo betekenis en samenhang te geven aan de vele initiatieven en een politieke, fundamentele oppositie tegen het heersende systeem te vormen.

Nawoord

De ethische kern van het nationaalsocialisme ligt in het grote principe dat ooit als een ijzeren wet boven ons volk stond: v*olksbelang gaat voor eigenbelang!* Onze geestelijke revolutie, die het biologische denken centraal stelt in de politieke strijd, maakt een einde aan het Verlichtingstijdperk. Dat tijdperk was het tijdperk van de burger, die meende dat eigenbelang het grootste geluk voor de meesten zou opleveren, maar in werkelijkheid slechts streefde naar ongestoorde consumptie en welstand, zonder rekening te houden met de toekomst van de gemeenschap. Dit burgerlijke tijdperk, dat in 1945 kunstmatig werd hersteld, laat een wereld achter van waanzinnige technologie, beton, vereenzaming, individualisering, vergiftiging van ons milieu en vernietiging van onze levensgronden. Het wordt vervangen door het tijdperk van de arbeider. De burgerlijke wereld moet wijken voor de wereld van de arbeider, als onze menssoort nog een toekomst wil hebben.

We staan aan de vooravond van een tijdwending die vraagt om een nationale arbeidersbeweging. Alleen een partij van een bijzonder soort kan deze noodzakelijke omwenteling bewerkstelligen: geen partij van notabelen of carrièremakers, geen partij die de eenheid van de volksgemeenschap verscheurt voor zelfzuchtige doelen, maar een partij die de voorhoede van de natie vormt, de zuiverste belichaming van de volksgemeenschap en de strijdmacht van de Duitse revolutie in de strijd voor een nieuwe, betere orde.

Wij weten dat vooral de arbeidersklasse, en in het bijzonder onze grootse en enthousiaste arbeidersjeugd, de trouwste zonen van ons volk omvat en de hoop voor morgen vertegenwoordigt. Maar wij zien het begrip *arbeider* breder: iedere Duitser die, volgens het beginsel v*olksbelang gaat voor eigenbelang*, actief bijdraagt aan de gemeenschap van ons volk, naar zijn krachten en op zijn plaats, is een arbeider.

Deze arbeiders willen wij verenigen in een partij:

- Een partij van idealisme tegen materialisme
- Een partij van revolutie tegen kleinburgerlijkheid
- Een partij van volksbelang tegen eigenbelang
- Een partij van het volk tegen internationalisme
- Een partij van arbeid tegen winst

Als wij allen werken in de geest van de waarden en denkbeelden die in dit geschrift zijn uiteengezet, zal op een dag de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij, die zo vaak doodverklaard is en steeds opnieuw de strijd tegen een wereld van vijanden aanging, opnieuw aan de macht komen. Dan zal het woord van de Führer waarheid worden:

**De beste Duitsers worden nationaalsocialisten,
de beste nationaalsocialisten worden partijgenoten!**

S
TOBIAS SCHWAB